

DE VIOLISTE

Eerder verschenen van Patricia Snel:

Verblind

De intrigant

De expat

De jacht

Patricia Snel

De violiste

De waarheid achter de verdwijning van Lena Miller

the house of books

© Patricia Snel, 2016
© The House of Books, Amsterdam 2016
Omslagontwerp: Janine Jansen
© Omslagfoto: Trevillion
Foto auteur: © Nick van Ormondt
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 4794 4
ISBN 978 90 443 4795 1 (e-book)
NUR 332

www.thehouseofbooks.com
www.overamstel.com
www.patriciasnel.nl

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

The truth is never simple and rarely pure.

Oscar Wilde

You have to learn the rules of the game and then you have to play better than anyone else.

Albert Einstein

PROLOOG

Donderdag 24 december 2015

Het winkelwagentje rolde steeds sneller langs de oude tramrails. Het was ergens tussen Finsbury Park en Crouch End, een verlaten treinstation in Noord-Londen. De wieltes kraakten en piepten als een slecht scharnierende deur. Een touw hield een wapperend zeil over de spullen – twee gevulde plastic zakken, karton, een slaapzak en een deken – op zijn plek. De zwerver duwde het karretje hinkend voort. Hij wilde zo snel mogelijk een schuilplaats voor de nacht vinden. Een stelletje Noord-Afrikaanse rotzakken had hem in een metrostation zonder aanleiding geschopt en geslagen. Hij had in een hoekje met een bekertje geld voor zich gezeten en toen er niemand in de buurt was, hadden de drie jochies hem in elkaar getrapt en de paar pond afgepikt.

Modder spatte op uit de kuilen en bevulde zijn afgetrapte gym-schoenen en spijkerbroek. Zijn grijze sluike haren hingen als gordijnen voor zijn bebaarde gezicht. Zijn gescheurde waxjas bood nauwelijks bescherming tegen de stromende regen. De gaten waren dichtgeplakt met duct tape. Gebogen zwoegde hij voort. Gelukkig had hij steun aan zijn karretje.

Terwijl de regen in zijn gezicht sloeg, passeerde hij een oude ruïne. De muren waren begroeid met mos. Klimop overwoekerde de metershoge oude romaanse bogen. De nisjes waren te ondiep om als beschutte slaappleaats te dienen. Het rook er naar paddenstoelen. De zwerver keek omhoog. Even dacht hij dat iemand vanuit het gebladerte hem aankeek, maar het was een stenen beeld dat boven

in de muur was gemetseld. Een *spriggan*, wist hij: een geest uit Keltische legendes. De beelden dienden als bewakers van begraven schatten en beschermers van feeën. Ze werden vaak aangetroffen in oude ruïnes. Niemand kende nog het verhaal achter deze beelden. Laat staan dat iemand nog in spriggans geloofde.

De zwerver ploeterde voort met zijn wagentje, dat af en toe met een wielkje bleef haken achter een steen. Pijnscheuten flitsten door zijn rug. Hij vloekte. Afschieten moesten ze dat koleretuig. Hij liep nu al een uur en zijn boosheid was nog niet gezakt. Inmiddels naderde hij het oude Perron waar vroeger de passagiers op de trein stonden te wachten. Er hing nevel rond het verlaten stationnetje van Crouch End, dat gebouwd was boven de oude spoorbaan, waar ooit de treinen onder de boogbrug door denderden. Een rood-wit gestreepte slagboom lag werkeloos met zijn kop in het zand en herinnerde de voorbijganger aan lang vervlogen tijden. Het gebouwtje was overwoekerd en verzwolgen door wilde wingerd. In de ramen zat geen glas en het stucwerk van de grijze muren brokkelde af. De zwerver stalde zijn wagentje onder de boogbrug en strompelde naar het gebouw.

Bij de eerste stap die hij in de stationshal zette om te kijken of hij hier de nacht kon doorbrengen, fladderden honderden vleermuizen op. De wind van hun vleugels was voelbaar. Draden van spinnenwebben kriebelden langs zijn wang en neus. De grond lag bezaaid met stukken glas, blikjes, brokken steen en verrot hout. Hij schopte ertegen. Twee ratten deden zich te goed aan een dode vleermuis en schoten weg. Gatver, dacht hij, wat had hij de pest aan vleermuizen. Het zou vandaag eens meezitten. Hij draaide zich om en stapte de frisse buitenlucht in. Dan maar slapen onder de betonnen platen van het Perron waar hij net overheen was gelopen.

De avond was inmiddels gevallen en de regen gestopt. De maan liet zich af en toe zien. Bij het Perron haalde de zwerver een aansteker tevoorschijn. Hij bukte en keek de donkere ruimte in. De vlam van de aansteker flakkerde en doofde door de wind. Zijn

lichaam deed pijn toen hij knielde. Moeizaam kroop hij een stukje onder het perron. Hij inspecteerde altijd zijn slaapplekken. Het moest er droog zijn en de grond effen, verder had hij niet zoveel wensen. Hij knipte de aansteker opnieuw aan en bewoog door de summier verlichte kruipruimte. Het was niet goed te zien, maar er leek iets bij de muur te liggen. Op zijn knieën schoof hij een stukje naar voren, de aansteker in zijn gestrekte arm. Ineens veerde hij op en het werd aardedonker. Hij stootte zijn hoofd en liet die verdomde aansteker vallen. Adrenaline golfde door zijn lichaam. Zijn hart begon als een razende te bonzen. Met zijn ene hand tastte hij de grond af, op de ander steunde hij. Er prikte iets in zijn linkerhand, die hij terugtrok alsof hij zich aan iets brandde. Hij kreunde.

Het kon toch niet...

Had hij het wel goed gevoeld?

Steeds sneller tastten zijn vingers over de grond. Waar was dat klereding? Hij voelde iets zachts. Zijn mond vertrok. Na een minuut vond hij de aansteker en hij knipte hem aan. Hij hield zijn adem in. Het vlammetje gleed over een half vergane schedel, de rij tanden, haren, ribben, schouders en ellepijpen waar rafelige stof, huid en deels verteerd plastic omheen hingen, net als bij de dij- en scheenbenen. Dat zachte dat hij net had gevoeld was dat stukje stof geweest, dat wat in zijn hand had geprikt een bot. De zwerver kokhalsde. Hij moest hier zo snel mogelijk weg. Wat een bizarre dag. Hij kroop achterwaarts met de vlam voor zich, alsof het skelet ieder moment uit de dood kon herrijzen en hem zou grijpen. Door de beweging van de vlam zag hij in zijn ooghoek iets glinsteren in de aarde, vlak bij de ribben.

Met een verwrongen mond strekte hij zijn arm, helde naar voren en griste het weg. Botjes vielen als mikado uiteen. Het was een ring. Met zijn vingers probeerde hij hem schoon te vegen en de aarde van de binnenkant af te blazen. Hij hield het kleinood dicht bij de vlam. Een forse diamant schitterde in het schijnsel. Er stond iets in

de ring gegraveerd. Zijn ogen moesten zich focussen, hij was ook de jongste niet meer.

Voor mijn eeuwige engel.

Dit juweeltje kon hij mooi verpatsen. Dan hield hij tenminste nog iets goeds aan deze dag over. Hij propte de ring in een klein zakje van zijn spijkerbroek.

Toen de zwerver uit de catacombe was gekrabbeld, keek hij om zich heen en luisterde naar de geluiden. Een bosuil riep. Wolken gleden met hoge snelheid langs de maan. Hij veegde zijn handen aan zijn broek af en strompelde naar zijn karretje. Zijn ogen schoten alle kanten op. Wegwezen hier.

De roestige wieltes doorbraken de stilte van de nacht. De verteerde kleding over de beenderen, het grijnzende gebit en de mikado van botjes brandden na op zijn netvlies.

1

‘Muziek is alles voor me,’ zei Amber tegen de BBC-interviewer van *Music Matters*. Haar kat Buddha lag op de vensterbank te spinen. Het was pas halverwege de middag en de lantaarnpaal voor het statige pand op de Keizersgracht brandde al. In het zachtgele schijnsel dwarrelden sneeuwvlokken traag naar beneden. Auto’s reden stapvoets over het maagdelijke laagje poeder. Voetgangers schuifelden voorzichtig langs de Amsterdammertjes. Kinderen renden lachend tussen geparkeerde auto’s door. Ze schraapten sneeuw van de voorruit en wierpen de ijsballen naar elkaars hoofden. Amber keek naar de huishoudster op, toen zij het dienblad met rinkelende kopjes en de Christmas cake op tafel neerzette.

‘Mevrouw Kaufmann, waaraan merkt u dat muziek alles voor u is?’ vroeg de interviewer.

Gehuld in een rood jurkje leunde ze tegen het kozijn, een mobiele telefoon tegen haar oor gedrukt. Haar man en manager Kurt zat met haar ouders en jongere broer aan de eettafel aan de laptop gekluisterd. Ze luisterden mee met de live radio-uitzending. Amber gaf zelden interviews. Kurt had een uitzondering gemaakt omdat het voor de BBC was.

‘Het beste zou ik het kunnen omschrijven als dat mijn viool een deel van mijn wezen is geworden.’

‘Meestal zien mannen de viool als een vrouw, met haar buik, de smalle taille en langgerekte hals,’ merkte de radioman op.

‘U vergeet haar hoofd, de krul aan het einde van het instrument.’

Haar vingers krabbelden Buddha zachtjes over zijn kop en bij zijn oortjes. Hij sloot zijn oogjes en spinde.

‘Haha. Het beschrijven van een viool kan ik inderdaad beter aan u overlaten. U speelt op een Stradivarius, niet?’

‘Klopt. De Lacrima uit 1727 die ik in bruikleen heb van het Grimaldi Fonds en de Stradivari Society in Londen. De mystiek rond zulke oude instrumenten fascineert me: wie hebben er allemaal op gespeeld? Hoe en wat speelden zij? En waar? Wat mij betreft is het geen andere vioolbouwer, noch wetenschapper gelukt zulke zuivere klanken voort te brengen. Geen viool draagt het geluid zo helder tot achter in een grote concertaal. Zo misleidend simpel en eenvoudig.’

‘U heeft er internationaal al vele concoursen mee gewonnen, waaronder het prestigieuze Queen Elisabeth Concours in Brussel, u volgde masterclasses bij alle grootheden der aarde en u geeft er concerten mee over de hele wereld. Tokio, Londen, New York, geen grote concertzaal waar u niet heeft gestaan.

Maar is er nu een verschil tussen mannen en vrouwen, in hoe de viool wordt gehanteerd?’

Amber dacht even na en concentreerde zich op een punt: de kerstster voor het raam van de woonark tegenover haar huis. De bewoner was een oude Canadese professor. ‘Dat denk ik wel. Bij mannelijke solisten rust de viool op de stof van hun pak of overhemd. Bij vrouwelijke solisten meestal op de blote huid van de schouder, omdat wij jurken dragen. Stof zou voor mij een barrière vormen.’ Amber schoof het gordijn ietsje opzij, toen Tommy, hun Britse chauffeur, de auto parkeerde en uitstapte. ‘Ik zie mijn viool als een verlengstuk van mijn vrouwelijkheid. Mijn lichaam is ermee versmolten.’ Ze strekte haar hals waarbij haar voorhoofd het glas even raakte. Tommy sloot de auto af en streek met een hand door zijn golvende blonde haar.

‘U heeft het nu over het fysieke aspect, maar wat voor gevoel roept muziek in u op?’ ging de interviewer verder.

Amber volgde Tommy’s bewegingen. Hij klopte de sneeuw van

zijn loafers, trok een parka over zijn pak aan en sprong met een jongensachtige bravoure op zijn fiets. Een paar uur eerder had Tommy haar ouders, die in Londen woonden, van Schiphol opgehaald en naar de Keizersgracht gereden. Sinds een paar maanden was hij in dienst bij de Kaufmanns. Hij had getankt en de gewone banden voor winterbanden laten omwisselen.

‘Kunt u die vraag nog een keer herhalen?’ Een rode blos kleurde haar wangen. De houten vloer kraakte onder haar hoge hakken.

‘Wat muziek met u persoonlijk doet, met uw hart?’

‘Dat is iedere dag opnieuw betoverd door de ongrijpbare essentie van haar heldere en ontroerende klanken. Mijn Stradivarius en ik brengen elkaar tot leven. We bezielen elkaar. U kunt het vergelijken met een blik van je geliefde die je aankijkt en je diep vanbinnen raakt, een blik waarin je verzinkt.’ Amber glimlachte naar Kurt. Achter haar familie stond een kerstboom van ruim drie meter. De den hing vol lampjes, zilveren kerstballen en slingers. Onder de boom lagen de pakjes op een satijnen kleed gedrapeerd.

‘Daar maakt u een mooie vergelijking.’ De interviewer schraapte zijn keel. ‘U wordt ook gezien als de meest talentvolle violiste van uw generatie, geprezen om uw persoonlijkheid, genoemd om uw techniek. Streeft u perfectie na?’

Er viel een korte stilte. Haar broertje Benjamin stak zijn duim op bij het woord ‘geprezen’. Amber moest heimelijk om hem lachen. Hij zat tussen zijn vader en moeder, onderuitgezakt in zijn corduroy broek en tweedjasje. Zijn witte overhemd werd opgevrolt door een knalroze vlinderdas. Hoewel het zakendoen er door zijn vader met de paplepel was ingegoten, had Benjamin tot haar vaders teleurstelling niet voor het familiebedrijf Huntington Oil & Gas gekozen. Hij was commercieel directeur bij een van Nederlands grootste modeontwerpers. Haar vader kon de geardheid van haar broer nog steeds moeilijk verkroppen.

‘Om volmaaktheid te bereiken zijn techniek, oefening en toewijding vereist. Met improvisatie en variaties probeer ik het verhaal

van de componist te vertolken. Maar wat is perfectie? Een fata morgana. Een luchtspiegeling die ons voor blijft. En dat is maar goed ook.'

De interviewer lachte. 'U bedoelt dat anders gemakzucht de kop op zal steken?'

'Nee, zo blijf ik scherp.' Ze pauzeerde even. Ambers man Kurt was van tafel opgestaan en kwam op zijn tenen aangesneld. Zoals altijd was hij in het zwart gekleed: een designeroverhemd en Italiaanse handgemaakte schoenen. Aan zijn pols hing een horloge van Zwitserse makelij. Kurt schoof een papiertje naar haar toe. Amber knikte. Hij instrueerde haar wel vaker. 'Solist zijn is topsport bedrijven. Hard werken, discipline en focus zijn nodig om aan de top te komen.' Na deze zinnen ontspanden haar opgetrokken schouders.

'En een beetje geluk,' zei de interviewer.

'Dat kan nooit kwaad.' Amber keek naar haar man. Kurt glimlachte, wreef liefdevol over haar onderrug en schoof daarna weer aan tafel.

'Kunt u vertellen wat er mis kan gaan tijdens een concert? Bent u daar ook weleens bang voor?'

'Alles draait om concentratie. Dat je je niet laat afleiden. Ik doe er alles aan om dat te versterken. Tijdens het repeteren praat mijn man tegen me, ga ik op de grond liggen, doet hij de radio aan, moet ik stukken achterstevoren spelen of een dikke jas aantrekken met de kachel op dertig graden. Trillende handen zijn funest voor een violist. Voor een optreden giert de adrenaline door je lijf, of je wilt of niet. Bovendien verhoogt het je lichaamstemperatuur.'

'Het is bekend dat uw carrière een vlucht heeft genomen sinds uw man en tevens uw impresario, Kurt Kaufmann, tweeënhalf jaar geleden als leraar in uw leven kwam. Jullie verlieten vrij snel erna uw geboorteplaats Londen en verhuisden naar Amsterdam om een nieuw leven op te bouwen na een nogal turbulente beginperiode. Kunt u...'

‘Volgende vraag.’ Kurts stem klonk luid en duidelijk door de woonkamer.

Amber draaide haar hoofd met een ruk naar Kurt om en vervolgens naar haar vader. Kurt had met de BBC afgesproken dat ze geen vragen over hun privéleven zouden stellen. En nu probeerde de interviewer het toch.

‘U hoort het.’ Amber lachte ongemakkelijk. Ze concentreerde zich weer op de kerstster van de professor aan de overkant van de gracht. Dit moment was haar kans om met aannames af te rekenen, ze te ontkrachten, wist ze. Daarom gaf ze weinig interviews, omdat journalisten altijd dit onderwerp wilden aankaarten.

Amber schraapte haar keel. ‘Het is een carrière-*move* geweest. Mijn lagereschoolperiode heb ik in Nederland doorgebracht. Mijn vader werkte toen nog als expat voor Shell. Ik hou van Amsterdam, we hebben een prachtig concertgebouw waar ik met een van de beste orkesten ter wereld mag werken.’ Natuurlijk was het wel zo dat de keuze voor de verhuizing door de situatie was versneld. Haar vader stond ook volledig achter zijn aanstaande schoonzoon en had dit idee gestimuleerd. Uiteindelijk was Londen een dorp, zeker in de kringen waar Amber verkeerde. Overal kwamen ze dezelfde mensen tegen. In de luwte konden ze samen verder aan haar carrière werken en ongestoord in restaurants dineren en over straat lopen.

‘Laten we verdergaan met de volgende vraag. Lady Gaga, Bryan Adams, Sting, ze zijn allemaal groot fan van u. Hoe vindt u dat?’

‘Ik hou van hun muziek. Van pop, van jazz. Ik denk dat ik van hen kan leren. Hoe zij op het podium performen, van hun improvisaties en spontane, harmonische veranderingen, van hun manier om technisch *on top* van hun instrument of stem te blijven.’

‘Even terug naar uw optredens. U heeft al een heel mooi jaar achter de rug. Het nieuwe jaar start u met een serie romantische concerten in Amsterdam. Wat zijn uw verdere plannen?’

Amber keek de woonkamer rond. Haar vader Nick leunde ont-

spannen achterover in zijn black tie en knikte tevreden naar Kurt.

‘Mijn nieuwe album van Beethoven is recent verschenen, dus tussen de concerten en het oefenen door, zal ik ook veel tijd besteden aan de promotie, zoals signeersessies en zo. Na de feestdagen ga ik me voorbereiden op de serie concerten in Amsterdam en mijn tournee door Azië en...’

‘Sorry mevrouw Kaufmann dat ik u moet onderbreken, luisteraars... Ik krijg net een bericht binnen van de redactie.’ De interviewer viel stil. Een tik tegen de microfoon was hoorbaar. Gefluister op de achtergrond. De stem van de interviewer klonk weer.

‘Zojust is in een persconferentie op het hoofdkantoor van Scotland Yard door de politiecommissaris bekendgemaakt dat het lichaam van Lena Miller is gevonden. Zij verdween bijna drie jaar geleden in de nacht van 7 op 8 maart 2013 na een diner op de Koninklijke Academie voor Strijkinstrumenten in Londen. Vieren-twintig uur na de vondst heeft het forensisch onderzoeksteam vastgesteld dat er geen twijfel bestaat dat het om Lena Miller gaat, dochter van de partijleider van de Conservatieven, Jack Miller. Voordat we overschakelen naar onze verslaggever ter plekke op Crouch End, Noord Londen, mevrouw Kaufmann, horen we graag nog een laatste reactie van u. Wat doet zo’n bericht met u?’

Ambers hartslagen waren verdubbeld. Haar vingers tintelden. Ze keek naar de gezichten aan tafel. Haar moeder haalde snel haar hand voor haar mond weg toen Ambers ogen de hare zochten. Kurts lichaam verstarde, net als dat van haar vader. Benjamin friemelde aan zijn vlinderdas.

Amber rechtte haar rug en schouders. ‘Ik kan gezien de omstandigheden alleen maar heel blij zijn voor de ouders. Dat ze eindelijk uit hun pijnlijke onwetendheid en valse hoop zijn gehaald.’

‘Dank voor uw reactie, we moeten er nu echt uit. Fijn dat u in onze uitzending wilde komen.’

‘Heel graag gedaan.’

‘Namens BBC Radio, *Music Matters*, wensen wij u en uw familie hele fijne feestdagen en alle voorspoed voor 2016.’

‘Dat wens ik u en de luisteraars eveneens.’

Op de achtergrond klonk de stem van de presentator na. Amber hing op en zuchtte diep. Buddha sprong miauwend van de vensterbank en verstopte zich onder de servieskast.

‘Schatje, schatje,’ klonk het vlak naast hem. Luke O’Connors vrouw Vera schudde aan zijn arm. ‘De BBC! Ze hebben dat meisje Miller gevonden!’ Ze wees naar de televisie. *Breaking news* stond er in de rode balk met witte letters. De politiecommissaris en de burgemeester verschenen in beeld achter microfoons en een horde journalisten. O’Connor vloog met zijn stramme lichaam overeind. Hij kreunde. Een stekende pijn trok door zijn versleten heup. De opengeslagen krant gleed van zijn Bourgondische buik. Hij wierp zijn koptelefoon af en graaide naar de afstandsbediening die naast zijn vrouw op de bank lag.

‘Niet zo hard,’ zei ze. ‘Je bent toch niet doof?’

‘Ssst. Stil nou!’ O’Connor wapperde met zijn hand. Hij zat op het puntje van zijn stoel. De plechtige stem van de Londense burgemeester schalde door de kamer.

‘We zijn hier bijeen om een mededeling te doen over het onderzoek naar aanleiding van de vermissing van Lena Miller. Die vermissing hield ons hele land jaren in de greep en vanmiddag hebben zich ontwikkelingen voorgedaan. Daar willen we nu toelichting bij geven. Een lange periode van onzekerheid heeft veel verdriet gebracht en de ontwikkelingen van vanmiddag doen het sprankje hoop dat we allemaal hadden teniet. Ik ben aan het begin van de avond bij de vader en moeder van Lena geweest, Marjory en Jack Miller. Het verdriet is bij hen en hun naasten onmetelijk groot.’ Hij schraapte zijn keel. ‘De vader liet mij weten dat zijn verdriet een hoogtepunt heeft bereikt, zijn hoop is vervlogen, maar hij heeft

vertrouwen in ons team van onderzoeksspecialisten en wil er nu samen met zijn vrouw met hernieuwde kracht alles aan doen om de dader te achterhalen. En namens de politiechef wil ik ook hier onze betrokkenheid, warmte en meelevens uitspreken.'

Ja, ja, dacht O'Connor. Nu weten we het wel.

De burgemeester zweeg een paar seconden en gaf toen het woord aan de commissaris om de huidige stand van de zaak toe te lichten.

'Ja, dank u wel, dames en heren. Gisterennacht treft een getuige een lichaam aan. Dit lichaam ligt onder een perron bij Crouch End. De politie komt ter plaatse en schakelt de forensische opsporing en het fsi, Forensic Science Institute, in. Daar start het onderzoek. Een onderzoek dat overigens in volle gang is. Op dat moment bestaat het vermoeden dat het om het lichaam van Lena Miller uit Londen gaat. Op basis van een aantal zaken die we daar hebben aangetroffen, weten we bijna zeker dat het om Lena Miller gaat. Hoewel de identificatie nog in volle gang is, hebben we besloten om de familie en u reeds nu daarover te informeren. Naast de identificatie vindt ook een uitgebreid sporenonderzoek plaats. Met dit onderzoek willen we pogen zoveel mogelijk helderheid te krijgen over de toedracht van deze aangrijpende zaak. Ik dank u.' De politiechef leunde naar achteren en keek naar de burgemeester. Hij nam het woord weer.

'Wat spreken die lui toch altijd in afschuwelijke ambtelijke taal,' mopperde O'Connor, terwijl de burgemeester de microfoon naar zich toe trok.

'Ja. Eén ding hebben we wel gemerkt. In al die jaren zijn de betrokkenheid van de samenleving en de manier waarop de media op respectabele wijze met deze moeilijke periode zijn omgegaan, voor de familie een grote steun geweest. Op die voet zouden we komende tijd willen doorgaan. Dat zou ik graag ter afsluiting willen meegeven.'

Na vijf minuten was de persconferentie afgelopen. De politiechef leek hem een capabele man. Beter dan zijn baas Andrew Stephenson uit de periode dat hij zich nog met de zaak bezighield. Wat een eikel

was dat. De man met het vlassige haar en lange lichaam werkte, voordat hij zijn baas werd, als spion voor de Britse geheime dienst in Afghanistan.

O'Connor zuchtte. De burgemeester en de politiechef zetten hun microfoon uit en schoven hun stoelen naar achteren. Van de persconferentie ging het nieuwsitem over naar Crouch End. De camera zoemde achter de verslaggever in op het met rood-wit lint afgezette gebied rond het vervallen stationnetje. Nieuwsgierigen hadden zich achter de verslaggever verzameld.

Hoe was het mogelijk dat ze daar was gevonden! O'Connor voelde een pijnlijke steek in zijn maag. Hij had dus met zijn team weken vergeefs op de verkeerde plek gezocht. Alle inspanningen, de stress, de persconferenties... Ze hadden nergens toe geleid. Hij had zin in een sigaret.

‘Schatje, wat vind je daar nou van?’ vroeg Vera.

O'Connor ging verzitten en dacht na. Het leer in zijn stoel zuchtte onder zijn gewicht.

‘Destijds was er gebrek aan bewijs. Misschien dat er nu nieuw licht op de zaak zal schijnen.’

Het kantoor van de producer van Universal Classics keek uit over het besneeuwde Centraal Station. Het was een heldere winterdag en de zon scheen over het IJ, de veerpont en het EYE Film Museum. Amber zat in het hoekje van de witleren bank. Kurt zat naast haar, zijn ene arm gestrekt over de rugleuning, alsof hij een arm om Amber had geslagen. Op de salontafel stonden twee koffiekopjes en een schaalje chocolaatjes.

‘Eerst nog even over je laatste album. We gaan het zo over je glossy en een nieuw album hebben. We hebben elkaar na de lancering helemaal niet meer gesproken. En dan nog die feestdagen ertussen.’ Matt, de producer, rolde achter zijn bureau met zijn stoel heen en weer. Zijn bureau was een chaos aan paperassen, stapels cd’s, verscheidene computers en vuile koffiekopjes. De producer was een klein mannetje met een bril, wallen onder zijn ogen en een rode mopsneus. Amber moest altijd heimelijk om zijn uiterlijk lachen. Aan de zijkanten van zijn hoofd zaten slordige plukken haar en bovenop was hij kaal. Op zijn donkere pak lagen witte schilfertjes rond de kraag.

‘Ben je er blij en tevreden mee?’ Hij keek Amber aan. Een exemplaar van Ambers Beethoven-album lag tussen haar en Kurt in. Een foto van haarzelf als een diva met geföhnde haren, fraaie make-up en een laag uitgesneden, licht jasje met dito broek tegen een witte achtergrond van de fotostudio. De hals van de viool hield ze losjes in haar hand, de onderkant van de Stradivarius raakte net de vloer naast de stoel. Stoer en kwetsbaar, zo met de

glimlach op haar gezicht en dat jasje, dacht ze.

‘Zeker,’ antwoordde Amber. ‘Het is goed dat we die *ending* over gedaan hebben. Vier nieuwe *takes*, het klinkt beter, maar ik heb niet het gevoel...’

‘De opname is perfect,’ zei Kurt tegen de producer.

‘Vind ik ook,’ zei Amber, ‘maar...’ Het lag in de winkels en het was online te koop. Ze had de opname nog een keer beluisterd en in haar beleving waren de bassen van het orkest nog steeds gevoelsmatig te laat. Misschien kon ze niet onbevangen meer naar haar album luisteren, omdat er toch niets meer aan veranderd kon worden.

‘Ik hou dagelijks de *charts* bij. We krijgen er goede reacties op. Dat hebben we met z’n allen geweldig gedaan. De verkoopcijfers liegen er ook niet om,’ zei de producer.

Kurt knikte. ‘Je voelt de historie van de componist in haar spel. Vind je niet?’ Hij keek de producer aan. ‘Het lijkt zo eenvoudig op papier, een pizzicato, een akkoord van de fagot, maar om al die elementen perfect te combineren met de juiste sfeer en techniek.’

‘Ja,’ zei Amber. ‘En Beethoven...’

‘Het is een monumentale opname,’ bevestigde Matt.

‘Beethoven,’ ging Kurt verder, ‘geeft alle ruimte aan de uitdrukking van de ziel. Dat is ook het moeilijkste van Beethoven. Die ruimte pakken. Dat heeft ze goed gedaan.’

De producer knikte. ‘Voor Beethoven moet je volwassen zijn. Dat snap je niet op jonge leeftijd. Wij zijn er ook erg blij mee. Ze speelt het zoals ze is. Oprecht, warm, gevoelig. Niks kunstmatigs.’

‘Ik heb niet het idee dat ik me helemaal liet gaan,’ zei Amber. Ze staaarde naar het schaalpje chocolaatjes. Ze stak er een in haar mond en moest direct niezen. Dat had ze altijd als ze chocolade at.

‘Dat komt omdat het ongelooflijk goed moet zijn en dat verlamt haar soms. Dat is de voortdurende strijd van Amber als musicus.’ Matt nam een slok koffie.

‘Maar vertel ons eens over de glossy, Matt,’ zei Amber.

‘Ja, daar moeten we het over hebben. Een eenmalige uitgave van *Amber*. Wacht.’ De producer pakte de telefoon en belde zijn secretaresse in de kamer ernaast. ‘Kim. Kun je even de dummy brengen? Dank je.’ Hij hing op en ging verder. ‘Het blad moet laagdrempelig zijn en klassieke muziek is hoogdrempelig. Geen diepgravende interviews van Amber over Beethoven of Bach. Het moet hip zijn. Voor de vrouw van nu. Cosmetics, mode, eten, shopping, Ambers favoriete gadgets, een fotoshoot van haar met kleding van Victor & Rolf en daaraan een abri-campagne gekoppeld, een fotoreportage van Amber op reis. We hebben bijvoorbeeld Dubrovnik, daar loopt ze dan rond, tutttut, en een dubbelinterview met James Bond.’

‘Welke James Bond?’ vroeg Amber.

‘We verkopen een illusie,’ zei Matt. Amber voelde de hand van Kurt op haar arm ten teken dat ze de producer even de ruimte moest geven. ‘We verkopen lifestyle. Dat is wat we doen. Zoals *Linda*. Niet voor niets kopen veel vrouwen dat blad. En Amber moet gewoon meer over zichzelf prijsgeven, juist omdat ze nauwelijks interviews geeft. Niet alleen over haar prijzen, gewonnen concoursen en concerten en albums, maar meer over jullie relatie bijvoorbeeld. Jullie als team, het leeftijdsverschil, wat dat met je doet, hoe jullie elkaar ontmoet hebben. En wat een grappig feit is het dat ze als kind een keer een poppenhuis cadeau kreeg en dat meteen verbouwde tot Royal Albert Hall. En ik wist ook niet dat ze van haar twaalfde tot haar achttiende op de Ladies Boardingschool in Cheltenham heeft gezeten, met alleen meisjes.’ De producer wendde zich tot Amber. ‘Dat is interessant. Snap je? Wat deed dat met je? Wie waren je vriendinnetjes, heb je nog contact met ze?’

‘Kurt zei ook al dat het geen kwaad zou kunnen,’ zei Amber. Zes jaar lang had ze in dezelfde mosgroene truitjes met bijpassend rokje en witte bloesjes rondgelopen. De enige vriendin die ze aan die

tijd had overgehouden was Carol, een sopraanzangeres. Ze belden elkaar regelmatig en soms hadden ze het geluk dat ze in dezelfde stad optraden. Van jongens was in die tijd natuurlijk geen sprake. Directrice Wilkinson was er stellig van overtuigd dat die jongens 'haar meisjes' alleen maar afleidden van hun schoolprestaties. Maar ze vergat dat naast het schoolregime, met de vioollessen, het instuderen van stukken en optredens, er überhaupt geen tijd voor jongens was. Daarvoor was de druk om te presteren te groot. Dat Amber uit de toon viel met haar half Nederlandse achtergrond en ongewone accent hadden die mevrouw Wilkinson en haar ouders over het hoofd gezien. Het was een goed idee om ook eens de kwetsbare kanten van haarzelf te laten zien.

Inmiddels was de secretaresse naar binnen gelopen met de dummy van Ambers glossy. Ze liet hem achter op de glazen salontafel.

'Dank je, Kim,' zei de producer, voordat ze de kamer verliet.

Amber en Kurt bogen gelijktijdig naar voren. Op de gele voorkant met zwarte letters prijkte schuin- en vetgedrukt de naam Amber. De designer had een stockfoto van een donkerharige vrouw gebruikt, die Amber moest voorstellen. De cover zag er aantrekkelijk en opvallend uit, door het knalgeel, oranje en gifgroen en de typografie. Modern, maar toch vriendelijk. Een glossy die je er zo uit zou pikken.

'Wow,' zei Kurt meteen.

'Cool,' beaamde Amber.

'In het voorjaar verschijnen we. En ik heb heel goed nieuws. Vanochtend belde de manager van Lady Gaga. Ze vindt het heel leuk om door Amber geïnterviewd te worden, ze is tenslotte fan van je. Dus die heeft al toegezegd. Dat is mooi, want we willen het jongere publiek natuurlijk ook aanspreken. En omdat zij heeft toegezegd is het ook makkelijker om andere artiesten te strikken.' De producer grijnsde. 'Een goed interview met muzikanten is meestal moeilijk, want ze zijn toch een soort... uhm... saai. Als mens. Goed

in muziek, maar... Neem Robert de Niro. Saai. Maar hij is zo'n goede acteur.'

'Nou zeg,' zei Amber. 'Dat ben ik helemaal niet met je eens. Dat artiesten niet in een hokje gestopt kunnen worden betekent niet dat...'

'En de mediacampagne?' vroeg Kurt. Hij knipoogde naar Amber alsof hij wilde zeggen: niet op ingaan.

'We gaan van abri-campagnes naar opnames, naar interviews, naar uitgevers, omdat Amber ook een mooi exportproduct is. We willen er een celebrity-status omheen creëren. Die heeft ze al, maar er is meer uit te halen. Muziekproducenten, productiebedrijven en uitgevers zijn geen liefdadigheidsinstellingen.'

'Zij verdienen geld, dus waarom wij niet?' Kurt glimlachte naar Amber.

'En vergeet *DWDD* niet, want Matthijs bewondert haar.' De wijsvinger van de producer ging heftig op en neer.

'*De Wereld Draait Door?* Ik wil bij Stephen Colbert aan tafel zitten.' Amber zat kaarsrecht.

'Ja, Matt,' zei Kurt.

'Komt goed. We hebben een heel internationaal mediaoffensief gepland. Amerikaanse zenders! NBC, FOX. Ik zal ook elke dag naar de charts kijken, wat daar gebeurt. Het offensief zal het gewenste resultaat in de sales hebben.' De producer kwam achter zijn bureau vandaan en gaf Kurt een A4-uitdraai.

'De planning ziet er als volgt uit.' Matt tikte op het papier. 'Zoals afgesproken hebben we om haar concerten heen gepland.' Amber leunde opzij om mee te kijken. Het leek op een volgepropt schema. 'Ja, je krijgt het nog drukker dan je het al hebt. Maar het is voor het goede doel. De opnames van de nieuwe cd moeten er nog in opgenomen worden.'

'Hé,' zei Amber. Haar wijsvinger stopte halverwege het A4'tje. 'Over twee weken heb ik een masterclass in New York. Dus die fotoshoot met Victor en...' Amber had haar agenda nooit in haar hoofd, maar dat was ze niet vergeten.

‘Dat heb ik allemaal al geregeld, schatje.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Ik weet hoe belangrijk het voor je is.’

‘Maar wacht nou even, Kurt. We zouden...’

‘Het is een kwestie van prioriteiten stellen.’ Kurt vouwde het A4'tje dubbel.

‘Dat beslis jij niet alleen, Kurt, dat doen we samen. Dat doen we altijd.’

‘Dit is belangrijker,’ zei Kurt.

‘Ik ben het met Kurt eens. Skippen,’ zei Matt. Hij lachte.

‘Dan wil ik zo snel mogelijk een nieuwe datum.’ Amber was uitgenodigd voor een masterclass van Philip Glass, een van de beroemdste moderne componisten van de twintigste eeuw, en ze had zich er enorm op verheugd. Hij verbond klassieke muziek met andere kunstvormen. Het leek Kurt ook een goed idee om klassieke muziek eens vanuit een andere hoek te benaderen. Meer experimenteel, om te kijken of ze haar spel er nog meer mee kon perfectioneren of nieuwe invalshoeken bij moderne componisten kon ontdekken.

‘Bedenk goed, Amber. Ik werk voor Universal Classic, niet voor een of ander blad, maar ik wil wel zoveel mogelijk Amber Kaufmann *vershippen*. Dat is mijn taak. Of het nu linksom of rechtsom is.’ Matt keek haar aan. Hij stond naast Kurt.

‘Ja, dat snap ik ook wel. Ik wil ook niets liever dan dat,’ zei Amber. Ze staaarde naar de dummy terwijl de heren converseerden over mediaoffensieven, hitstatistieken en reviews.

‘Amber?’ vroeg Matt, waardoor ze opschrok uit haar gedachten. ‘Vind je dat we je te veel uitbuiten? Het gaat wel ver. Ik voel me soms een exploitant.’

‘Uitbuiten? Natuurlijk niet. Luister Matt, ik wil de beste en grootste worden. Dat dat duidelijk is. Je móét me juist uitbuiten.’ Ze ging verzitten.

‘Precies, lief. Dit is het raderwerk van de klassieke business. En

daar vallen dergelijke beslissingen en activiteiten ook onder.’ Kurt wreef over Ambers arm.

Matt tikte zijn vingertoppen tegen elkaar. ‘Als je je muziek overal naartoe wilt brengen, dan moet je de berg obstakels overwinnen die erbij horen of dingen als masterclasses laten varen. Zo is het nu eenmaal. Trouwens, ik wil niet lullig doen, lieve mensen,’ zei de producer, terwijl hij ostentatief op zijn horloge keek, ‘maar ik heb zo de volgende meeting. Ik ben al aan de late kant. En dan kan ik nog even snel een sigaret roken. Bij onze volgende meeting komt de planning van het nieuwe album aan bod.’

‘Prima, wij moeten ook weer verder.’ Kurt knoopte zijn zwarte jasje dicht en Amber streek haar jurkje glad en wurmde haar voet terug in haar pump.

Matt was opgestaan en gaf Amber een zoen op haar wang en drukte Kurt stevig de hand. ‘Jullie weten alles weer, als er nieuwe ontwikkelingen zijn, hoor jij het als eerste.’ De producer klopte Kurt op zijn schouder, griste zijn pakje sigaretten van zijn bureau en liep met Amber en Kurt mee naar de lift.

Toen de metalen deuren dichtschoven zei Kurt: ‘Liefje, het spijt me van zonet. Misschien had ik het toch van tevoren met je moeten overleggen. Ik gun je New York zo. Sorry.’ Hij pakte haar kin beet en keek Amber in de ogen.

‘Het is al goed,’ fluisterde ze. ‘Ik was ook even niet zo aardig.’

‘Ik plan gewoon een nieuwe masterclass voor je,’ zei Kurt. Hij pakte zijn iPhone en wilde zijn agenda openen.

‘Shit. Wat is dit?’ Hij tikte verwoed op het schermpje.

‘Wat is er?’

‘Mijn agenda is verdwenen...’

‘Hoe bedoel je?’

‘Heb jij aan mijn telefoon gezeten?’ vroeg hij.

Amber fronste. ‘Nee, hoezo?’

‘Potver, mijn hele agenda met alle afspraken, alles is echt weg! Hoe kan dat nou? Dat is een ramp.’

‘Misschien in de iCloud?’

‘Dat is echt te hopen, anders hebben we een probleem.’

Beneden stond de BMW met Tommy al te wachten om hen naar het Okura Hotel te brengen. Ze hadden een lunchafspraak met de dirigent van het Berliner Filharmoniker.

In de woonkeuken van het negentiende-eeuwse grachtenpand rook het naar versgemalen koffiebonen. Huishoudster Nettie had de koffie nog even gemaakt voordat ze zich had teruggetrokken in het voormalige atelier dat zich achter in de diepe tuin van het woonhuis bevond en tot een bescheiden onderkomen was omgetoverd.

Kurt en Amber zaten tegenover elkaar aan tafel en roerden in hetzelfde ritme in hun kopjes. De lepeltjes krasten over de porseleinen bodem. Links van Amber lag de opengeklapte vioolkist. Het hout van de Lacrima glansde op het rode fluweel. De strijkstok lag er als een magisch wapen naast.

‘Heb je je signeerkaarten in je tas gestopt die ik voor je had klaargelegd?’ vroeg Kurt. Amber voelde aan het logo op het kopje. Het was het wapen dat Kurt had ontworpen toen ze twee jaar geleden trouwden. Het was ooit als grap ontstaan omdat Amber Kurt ‘Leeuwkje’ noemde vanwege zijn volle haardos. Op zijn beurt was Kurt verzot op haar lange benen en daarom noemde hij haar ‘Gazelle’. In plaats van een kroon boven het familiewapen, stonden er twee muzieknoden boven het schild met de leeuw en de gazelle erin. Kurt had er ook handdoeken en badjassen mee laten borduren.

‘Kurt?’ Amber legde haar hand op de zijne. Hij staarde naar *The Guardian* op zijn iPad. Sinds Lena was gevonden leek Kurt niet helemaal zichzelf, afwezig. ‘Denk je dat het goed zal gaan vanavond?’ Ze keek naar de klok. Nog twee uur en dan stond ze op het podium van het Concertgebouw. Het was haar eerste optreden in het nieuwe jaar.

‘Wat zal goed gaan?’

‘Die nieuwe techniek, het geluid is perfect alleen voelt het minder natuurlijk, waardoor ik als ik eraan denk, ook sneller een fout maak.’

‘Tuurlijk.’ Kurt schoof zijn arm over tafel en kneepe geruststellend in haar vingers. ‘Geen zorgen, schatje.’

‘Ik ben me te bewust van de verandering.’

‘Straks de eerste noten foutloos spelen is het belangrijkste, essentieel. Als je die niet goed hebt, luistert het publiek minder, dan wordt de zaal onrustig, dat merk je en dat gaat ten koste van je spel. De eerste noten,’ herhaalde hij.

‘Maar denk je dat het lukt?’ Haar hand lag al op de Stradivarius.

‘Wat lukt?’

‘Die stukken zo spelen.’ Amber pakte haar viool en strijkstok en deed een paar korte riedeltjes met de nieuwe techniek voor. ‘De overgang. Het voelt niet meer bijzonder.’

‘Amber. Stop er nu mee. Bewaar het beste voor straks.’

‘O god. Ik kan niet stoppen voordat het echt goed is. Wat doet deze vinger? Kijk.’ Amber knakte haar pols overdreven om Kurt te laten zien hoeveel druk er op de snaren kwam te staan en hoe snijdend de tonen klonken.

‘De toon bij de viool gaat niet om millimeters maar micro-micro. Kom eens hier.’ Kurt schoof zijn stoel over de vloer. Amber liet haar armen zakken en legde de viool en strijkstok terug in de kist. Kurt trok haar naar zich toe. Ze sloeg haar armen om zijn hals en drukte haar lichaam stevig tegen het zijne. Zijn hand streek door haar glanzende haren. Daarom hield ze zo van Kurt. Hij voelde haar aan. De vonk sloeg over vanaf het allereerste moment dat ze aan elkaar werden voorgesteld door haar toenmalige vioollerares Olga Komorovski, tijdens een benefietconcert in Covent Garden. De Russische lerares verhuisde terug naar haar moederland en Olga had Kurt vanwege zijn musicale en didactische kwaliteiten als meest geschikte vervanger aanbevolen. Kurt was jarenlang hoofd van de

Koninklijke Academie voor Strijkinstrumenten geweest en had een fiks aantal talenten als solist ondergebracht in het London Filharmonic en andere grote internationale orkesten. Alles wat een solist nodig heeft schonk Kurt haar. En behalve dat leerde ze wel honderdduizend nieuwe strijktechnieken, waardoor Kurts voorganger Olga al snel werd overtroffen.

‘Je ziet er prachtig uit en over vanavond hoef je je geen zorgen te maken. Echt niet. De generale ging soepel en wat er niet goed ging hebben we vanmiddag nog geoefend. Je bent mijn divaatje.’

‘Je hebt ook gelijk, ik zit te miepen.’

‘Weet je wat de dirigent na afloop tegen me zei? “Amber speelt haar concerten als kamermuziek en dat is een enorme plus als musicus. Ze komt op en speelt het hele stuk als geheel. Veel andere solisten spelen alleen hun eigen partij. Zij is uniek, zij houdt rekening met de orkestleden.”’

‘Het gaat ook goed,’ verzekerde ze zichzelf.

‘Gisteren ben ik nog even voor je langs de apotheek gegaan.’

‘Wat zou ik zonder je moeten.’ Amber glimlachte. Voor ieder optreden nam ze een bètablokker. Het idee dat ze voldoende pillen bij zich had stelde haar gerust, in combinatie met de steun en het zelfvertrouwen die Kurt haar keer op keer gaf. Als solist was het een voortdurend laveren tussen de mentale druk en het applaus. Spelen voor de zaal, het applaus, dat was ware euforie. Die staat van zijn, tussen angst en euforie, werkte verslavend. Dat wist Amber als geen ander. Kurt drukte zijn mond op de hare.

‘Kom.’ Hij duwde haar subtiel de marmeren hal in, weg van het brede keukenraam. ‘Ik hou van je,’ fluisterde hij in Ambers oor. Over haar lichaam ontstond kippenvel. Ze drukte hem nog steviger tegen zich aan.

‘Ik hou ook van jou,’ fluisterde ze. Ze kusten elkaar. De jassen aan de kapstok duwden als een kussen in Ambers rug. ‘Je bent alles voor me.’ Amber hapte plagend in zijn oorlel. Kurt draaide zijn hoofd weg en zocht haar mond. De bel ging. Kurt keek op zijn

horloge. ‘Dat zal Tommy wel zijn,’ zei hij. ‘Doe jij even open, dan pak ik de jassen.’

Amber schikte haar haren, wierp een vluchtige blik in de spiegel en opende de voordeur. Vlokken sneeuw waaiden naar binnen, over de zwarte mat en de antieke marmeren vloer. Ambers lange zijden jurk bolde op en werd tegen haar benen aan geduwd.

‘Mevrouw Kaufmann, de auto staat klaar.’ Tommy maakte een lichte buiging met zijn hoofd.

‘Dag Tommy. Kom snel binnen staan. Het is koud. We komen eraan.’ Amber sloot de voordeur en Tommy bleef op de mat staan. Een pluk van zijn opzij gekamde haar was over zijn voorhoofd gevallen. Met zijn handen duwde hij de lok terug. De kou van zijn parka was voelbaar op haar huid.

‘Hé, Tommy. Mooi op tijd.’ Kurt had Ambers mantel al van de kapstok gepakt en stond achter haar klaar.

‘Dag meneer Kaufmann.’ Met zijn helblauwe ogen nam Tommy Kurt in zich op. Terwijl Ambers armen soepel de mouwen in gleden en ze haar knopen vastmaakte, inspecteerde Kurt haar van top tot teen, deed haar kraag goed en wikkelde een sjaal om haar hals.

‘Zou jij de viool van de keukentafel willen pakken en meenemen, Tommy?’

‘Jawel, meneer Kaufmann.’ Tommy veegde zijn loafers zorgvuldig aan de mat, voordat hij naar de keuken doorliep. Ineens klonk uit de ruimte gefluit op.

‘Hé,’ zei Amber. ‘Wat grappig. Prokofievs tweede vioolconcert.’

‘Ja, het tweede vioolconcert lieten wij studenten altijd tijdens audities spelen, net als het eerste of tweede deel van Robert Schumann’s vioolconcert of Bachs vioolsonate. Dat was voor de meesten een struikelblok. Als ze dat goed konden spelen wist je: die komt er wel. Jong talent dat het gaat maken, zoals jij hebt gedaan.’ Amber en Kurt keken elkaar een kort moment aan en glimlachten. Hun chauffeur stopte met fluiten toen hij met de vioolkist terugkwam.

Toen Kurt ook zijn jas had aangetrokken, stak hij een pluk haar

achter Ambers oren en bood zijn arm aan, zodat ze niet met haar lakpumps in de sneeuw van de traptreden zou uitglijden of over haar lange jurk zou struikelen.

Achter hen viel de deur met een dof geluid in het slot.

Het applaus van het publiek in het Concertgebouw gonsde na in Ambers oren, terwijl ze met Kurt op de achterbank terug naar huis werd gereden. Ze onderdrukte een geeuw. Kurts hand rustte op Ambers been. Amber verheugde zich op een warm bad en haar bed. Flarden van het gesprek met de lovende woorden van de koning en de koningin schoten door haar hoofd, net als de beelden van Amber's Arch Angels; de mannen met hun stropdassen en de vrouwen met amberkleurige sjaals. Het waren fans uit Duitsland die haar overal in Europa volgden.

'Je was telkens een fractie te laat. Met de opeenvolging van de akkoorden wachtte je te lang,' zei Kurt. 'Die cadens.' Hij sloot zijn ogen en ging het voordoen. Zijn arm als een denkbeeldige viool, de andere hand de onzichtbare strijkstok. 'Tie tie tie tie, tie tie tie, tie tie tie tie...'

Amber zag dat Tommy in de achteruitkijkspiegel naar hen keek, met name naar Kurt.

'We zijn er bijna.' Amber stootte Kurt aan. Ze reden door de Utrechtsestraat en draaiden de Keizersgracht op, richting de Amstel.

'Morgen weer oefenen,' zei haar man. 'Oefenen, oefenen, oefenen. En deze jurk moet je maar niet meer aantrekken. Een halter of spaghettibandjes staan je toch mooier dan strapless. Het zit te strak waardoor de huid op je rug en onder je oksels er iets te veel uitstulpt.'

Amber keek voor zich uit en zag dat Tommy in de achteruitkijkspiegel een wenkbrauw optrok. Ze deed alsof ze het niet had gezien door naar de bevroren gracht te kijken. Amber geneerde zich voor Kurts opmerkingen in Tommy's bijzijn. Soms leek het net alsof ze haar moeder hoorde praten.

‘Meneer en mevrouw Kaufmann.’ Tommy stopte met een draaiende motor voor het huis, trok de handrem aan en stapte uit om het achterportier te openen. Amber had haar lange jurk omhoog geschoven en zwaaide haar benen sierlijk uit de warme auto, de vrieskou in. Tommy bood zijn arm aan, zodat ze niet over de opgevroren sneeuw zou uitglijden.

‘Ik heb uw concert op de radio gevolgd,’ zei hij, toen ze naast de auto stond. ‘Ik heb ervan genoten.’

‘Echt waar? Dank je. Daar doe ik het allemaal voor.’ Amber hield zijn arm vast en wilde opzij stappen, zodat Kurt er ook uit kon, maar ze had de woorden nog niet uitgesproken of ze voelde de leren zolen van haar pumps over de ijzige bandensporen wegglijden. Tommy greep haar net op tijd bij haar middel en oksel vast. Firm en zelfverzekerd.

‘Dat gaat maar net goed,’ zei Tommy.

Amber keek hem kort aan en richtte haar blik snel weer op de straat. Samen schuifelden ze over de met sneeuw bedekte klinkertjes naar de trap, zodat ze zich aan de gietijzeren leuning kon vasthouden.

‘Mijn hemel,’ zei ze lachend. ‘Ik lijk wel een oud vrouwtje.’ Tommy glimlachte.

‘Dat mochten ze willen,’ Terwijl hij Ambers reactie afwachtte, knipperde een auto met zijn lichten en begon te gassen achter hun ronkende wagen. Tommy stak zijn wijsvinger naar de bestuurder op, ten teken dat hij eraan kwam. Kurt was uit de auto gestapt en sloeg een arm om Ambers middel, met de andere hand hield hij zijn kraag vast tegen de gure wind.

‘O, wacht Tommy, ik had je de sleutel van ons souterrain beloofd. Morgenochtend om elf uur in mijn kantoor.’ Kurt wees op de aparte opgang naast de trap. ‘Dan bespreken we mijn voorstel, goed?’ Kurt tastte in zijn jaszak en viste er een reservesleutel uit. De ongedurige automobilist toeterde.

‘Dank u wel.’ De sleutelhanger met Delfts blauw klompje gleed in de zak van zijn parka. ‘Ik ga maar snel. We blokkeren de weg. Ik

wens u beiden nog een ontspannen avond.’ Tommy knikte met zijn hoofd. Terwijl hij gehaast de auto instapte om een rondje langs de gracht te rijden voor een parkeerplaats, liepen Amber en Kurt de trappen van hun woning op.

‘Waarom geef je hem een sleutel?’ vroeg ze.

‘Dat is makkelijker, dan hoeft hij niet elke keer aan te bellen. Het is de sleutel van de buitendeur van het souterrain. Hij hoeft niet door het hele huis. Kan hij mooi de kilometeradministratie op de computer doen in de uren dat hij niks te doen heeft en het scheelt mij een hoop tijd. Morgen komt hij terug op mijn voorstel om mee te gaan op tournee naar Azië.’ Kurt stak de sleutel in de voordeur. ‘Het is een promotie eigenlijk. Zo, kom hier met je jas, zal ik een lekker kopje thee voor je maken?’

‘Ja, heerlijk, dan laat ik vast het bad vollopen.’

‘Dan doe ik nog een paar mailtjes.’ Kurt hing de jassen aan de kapstok, terwijl Amber de trap op liep. Ze vond het wel fijn om even alleen te zijn.